

ikke nogen saadan Rolle, at der findes Anledning til at foreslaa Lovregler for deres Forhold.

Det udtales dernæst i § 85 om de Handelsrejsende, at de ikke medføre de Varer, de skulle afsætte. Den Handelsrejsende medfører paa sine Rejser i Almindelighed kun Prøvekollektioner, Mønstre og lignende. Dog forekommer det i enkelte Brancher, f. Eks. i Handelen med Diamanter og Guldsmedevarer, at nogle Varer medføres paa Rejsen til Salg. Denne Omstændighed udelukker i og for sig ikke den paagældendes Egenskab af Handelsrejsende, men udenfor Begrebet falder ifølge den omtalte Begrænsning Personer, hvis Virksomhed netop bestaar deri, at de rejse omkring og sælge medbragte Varer, f. Eks. Uldvarer, hvad enten de handle for egen eller for en andens Regning (Bissekræmmere).

Til Handelsrejsende henføres ifølge § 85 kun Personer, som virke for en Handlende (Handelshuset). Medens Personer, der ikke ere Handlende, faktisk i ret vidt Omfang benytte sig af Agenter, se Bemærkningerne til § 65, spiller saadanne Personers Benyttelse af Handelsrejsende ingen praktisk Rolle. Paa den anden Side kræver § 85 ikke, at den, med hvem den Rejsende forhandler om Køb, skal være Handlende; kun for en enkelt af Kapitlets Bestemmelser (§ 90) gælder denne Forudsætning. Salg til Landmænd sker f. Eks. i ret stort Omfang ved Handelsrejsende.

Medens Agenten er selvstændig Forretningsdrivende, falde, som allerede i Indledningen til fjerde Kapitel bemærket, de Handelsrejsende i to Hovedgrupper, nemlig de, der staa i Tjenesteforhold til Handelshuset (§ 86), og de, der ikke staa i et saadant Forhold (§ 87). De første kaldes ofte faste Handelsrejsende, og det norske Udkast har i § 85 i Slutningen optaget denne Betegnelse for nævnte Gruppe af Handelsrejsende som legal. Fuldt heldig er Betegnelsen ikke, idet Tjenesteforholdet kan være af en midlertidig Karakter. De Handelsrejsende, der virke som selvstændige Forretningsdrivende, kaldes ofte Provisionsrejsende, fordi de i Modsætning til,

hvad der sædvanligt gælder de saakaldte faste Rejsende, som Vederlag for deres Virksomhed alene oppebære Provision; en heldig Modsætningsbetegnelse er denne ikke, idet Rejsende, der staa i Tjenesteforhold, ofte lønnes med Provision, selv om denne kun undtagelsesvis er deres eneste Løn. I det danske og svenske Udkast er ingen af disse Betegnelser benyttet.

§ 86.

I §§ 86 og 87 gives Regler om Forholdet mellem Handelshuset og den Rejsende, nemlig i § 86 for Handelsrejsende, der staa i Tjenesteforhold til Handelshuset, de saakaldte faste Rejsende, og i § 87 for Handelsrejsende, som ikke staa i Tjenesteforhold til Handelshuset, de saakaldte Provisionsrejsende. Afgrænsningen mellem disse to Grupper af Handelsrejsende kan efter Omstændighederne være vanskelig, jfr. Bemærkningerne til Paragraf 65, se ovenfor Side 91. Et enkelt sikkert Kendemærke kan ikke angives. Den Handelsrejsende, der virker som selvstændig Forretningsdrivende, arbejder sædvanligt for flere Handelshuse, han lønnes almindeligvis udelukkende med Provision, og Opsigelsesvarsel vil for hans Vedkommende i Almindelighed ikke være vedtaget i Aftalen med Handelshuset, men undertiden forholder det sig i disse Henseender anderledes. Den i Tjenesteforhold staaende Handelsrejsende arbejder ordentligvis kun for ét Handelshus, lønnes i Almindelighed delvist eller helt med fast Løn, og i Aftalen mellem ham og Handelshuset vil det i Almindelighed være fastsat, at Forholdet kun kan opsiges med Varsel, men ogsaa dette kan være anderledes. Der er intet til Hinder for, at samme Person kan arbejde i Tjenesteforhold til et Handelshus og gøre Forretning for et andet som selvstændig Forretningsdrivende.

Om den i Tjenesteforhold staaende Handelsrejsendes Forhold til Handelshuset giver Udkastet ikke saadanne udførlige Regler som de om Forholdet mellem Agenten og Agenturgiveren i tredje Kapitel givne. Forholdet mellem en saadan Handelsrejsende og Handelshuset maa i det væsent-